

**Još te čekam
ljubavi**

Zvonko Vugrinović

Zvonko Vuginović

JOŠ TE
ČEKAM
LJUBAVI

2018.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Zvonko Vugrinović. Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

Ani i Mariji s ljubavlju

Zvonko

Pripremio: Zvonko Vugrinović

Uredio i obradio: Nenad Grbac

Uvod:

Pjesme koje se nalaze u ovoj zbirci su stvarane kroz dugi niz godina, ukupno preko dva desetljeća. Jedna po jedna. Nikada nisam pisao dvije ili više pjesama odjednom. Činilo mi se da je nakon svake pjesme trebalo određeno vrijeme da sazrije nova ideja, pa su razmaci pisanja bili relativno dugi. Uvijek se prvo stvorila ideja o kojoj sam razmišljao. Ona je sazrijevala i stvarala osjećaje koje sam pretvorio u stihove. Razmišljanja koja sam prenio u stihove dogodila su se negdje u mojoj podsvijesti. Kao da mi je netko pričao, a ja proživljavao ta događanja stvarajući sliku stvarnosti.

Svaka pjesma je, za mene, kao jedan veliki događaj. On u meni stvara doživljaj ugone zbog dva razloga. Prvi razlog je što sam uspio te ideje dovesti do konačnog djela, pjesme ovjekovječene zapisivanjem. Drugi razlog je što mogu uvijek iznova sam sa sobom podijeliti te osjećaje, čitajući ih.

Dugo sam s tim pjesmama potajno živio. Godine su prolazile, one su se skupljale, jedna po jedna, sve dok nije sazrela ideja da ih pokažem javnosti. Nakon što su ih neki vidjeli i čitali, razmišljao sam: objaviti ih, ne objaviti, hoću, neću... Hoću, odlučih konačno. I evo ih, sada su tu pred Vama.

Hvala svima koji će čitati ove pjesme. Budući sam sve u ovoj zbirci napisao sam, znajte da su sve greške, naravno, samo moje.

Zvonko Vugrinović

Sjećanja 1

*Nekada, u djetinjstvu svome,
pričati nisam imao kome.
Jedinac sam bio ja,
tužna je bila sudbina ta.
Često sam tako razmišljati znao
sve dok mrak ne bi pao.
Tko će moja žena biti?
Da sam ju mogao malo vidjeti,
poigrati malo se s njom,
podijeliti malo s njom dom.
A kada mrak bi pao
u krevet sam otići znao.
Maštu zamijeniše snovi,
u tome dođe dan novi.*

Sjećanja 2

*Dok sam još mali bio,
pitanja čudna nisam krio.
Kuda ti auti tako jure?
Zar se oni toliko žure?
Tko je u njima, kako to može,
odgovor na to daj mi Bože.
Kraj ceste sam često znao i jesti,
da mi je malo u njih sjesti,
iznutra malo gledati svijet,
nakon toga mogu i mrijet'.
Tata moj meni tad' reče:
To su gospoda, nema tu sreće.
Tko su gospoda nisam znao,
pa sam ponovo pitati stao.
Inženjeri su svi sine gospoda,
auto voziti njima je moda.
Gospodu sam tada počeo cijenit',
život ću svoj ja promijenit'.
Inženjer postati, odlučih tada,
zato sam ja ovo sada.*

Kad' bih život smio pitati

Kad' bih život smio pitati:

Zašto postoji?

*U besanim noćima ratove sanjati,
u mračnim ulicama opsjednute gledati,
u tužnim trenucima sreću čekati,
sile nebeske za snagu moliti.*

Kad' bih život smio pitati o ljubavi:

Da li postoji?

*Anđeoskom ljubavlju privučen lepršati,
život ljubavi svojoj posvetiti,
božansku ljepotu kroz kavez gledati,
u paklenom ognju zbog toga stajati.*

Kad' bih život smio pitati:

Da li postoje nebeske ljubavi?

Da li se život s nama ruga?

Idu li zajedno sreća, ljubav i tuga?

Rane sreće

*Tužni u mraku silno se boriše,
sretni na svjetlo po pravdu hodiše.*

*Nesretni život na kocku staviše,
samo se s time oni baviše.*

*Zbog čega je sunce po danu sjalo,
kada je vrijeme mnogima stalo.*

*Zar su zvijezde po nebu hodile
da bi se mnoge žalosti rodile.*

*Umjesto zahvalu da im se dalo,
preveliko breme na njih je palo.*

*Još im odredise i teški sud,
zar je uzalud bio im trud?*

*Umjesto da život u miru teče,
rane su svakim danom sve veće.*

Beskrajne ljubavi

*U beskrajnoj našoj ravnici,
gdje laste radosno pjevaju
i leptiri ljepše lete,
prekrasni pupoljci tjeraju.*

*Grad naš ponosno stoji
i visoko uzdignuti zvonici,
u njemu rođen sam ja
i još neki nesretnici.*

*U igri smo zajedno bili,
mladost smo svoju slavili,
tu smo prve ljubavi sreli
i u njima izgarali.*

*Prije su ljubavi bile hladnije
i sunce je drukčije sjalo,
danas se voli jačinom vulkana
i sve bi se za nju dalo.*

*Na rubu vulkanskog ponora
raste ljubavi cvijet,
ubrat' ga moram i pasti u ponor,
vidjeti anđela let.*

Tebi, koja si blizu...

*U najljepše dane života i rada,
obitelj svoju tek stvorih tada,
naslutih da teško vrijeme slijedi,
kad crv od čovjeka više vrijedi.*

*Baš usred tih teških strahota,
k'o da se lucifer sa mnom balota,
kocka života k'o da se zavrti,
vidjeh pred sobom vražji ples smrti.*

*Kako se živjeti moralo silom,
vrag svoj ples zamjeni s vilom.
Nečujno i tiho ušeta k nama
božanski, čarobno lijepa dama.*

*Kao da posuh šećer i med,
mnogi stadoše kao na led.
Pogled se njima odmah zalijepi,
neki otiđu baš kao slijepi.*

*Njezine oči i vitki stas,
prekrasna kosa i lijepi glas,
to divno lice toplinom zrači,
ništa ljepše ne možeš naći.*

*Merilyn Monro je umrla mlada
jer rodi se Ona da živi sada.
Zna se ljepote koja je veće,
za Mery nema tu više sreće.*

*Ravnoteža na svijetu ipak postoji,
glad i nepravda, rat po koji,
dovoljna Ona s druge je strane,
k'o cvijet iz raja, s nebeske grane.*

Trebao sam odoljeti

*Slušao sam njezine divne riječi
i podigao pogled.
Vidio sam prekrasnu kosu,
kao valove mora
koje njiše lagani povjetarac.
Zablistаше njene sjajne oči
i pogled pun ljubavi i dobrote
isprekidan pomakom božanstvenih trepavica.
Na ustima sam gledao osmijeh
koji me pozivao
da uživam u crtama anđeoskog lica.
Umjesto suze
padnu mi oči na njene grudi
razmjerne ljepoti nebeskoj.
I odolio sam...
Ugledah tada njezina koljena,
duge noge,
kao da put u raj pokazuju.
Ipak sam samo običan smrtnik,
ali trebao sam odoljeti...*

Čekam te još

*Još te čekam, pa mi se javi
nesuđena i najdraža ljubavi,
da otjeraš teške mi sne
i noći skratiš beskrajne.
Zoru sam htio čekati s tobom,
ljubavi tvoje postati robom.
Dok drugoga strasno ljubiš ti,
nesretna moja ljubavi,
toplinu tijela osjećam tvoju,
vidim očiju tvojih boju.
Kada nisi meni blizu,
glas ti čujem i osjećam krizu.
Čudne sile k tebi me vuku,
čekam zagrljaj nježnih ti ruku.
Oko drugog su vrata svijene sada,
kosa mu tvoja niz obraz pada,
na uho mu nježne šapčeš riječi,
po tvome tijelu on rukom će prijeći.
U glavi već osjećam strašnu buku,
nevjerna ljubavi, pruži mi ruku.
Nikada neću objasniti sebi
kakav je čovjek potreban tebi.*

Duge noći

*U noći, dok čuju se samo krici
i cijeli grad mirno spava,
kroz glavu mi prolaze bolni hici.*

*Svi brodovi imaju svoju luku,
a ja uzalud čekam i čekam
dok me u otpad ne odvuku.*

*Noćas sam htio šaptati nježne riječi,
ali se samo crvene haljine sjetih,
što skriva nikome nesmijem reći.*

*Veliku noćnu moru zamjeni san o tebi,
sretne trenutke provedene s tobom
želim u stvarnosti sebi.*

*Ujutro se u javu vratimo svi,
ja nesretan opet moram biti
jer mi ničim ne uzvraćaš ti.*

*Ljepotu svoju čuvaš samo za sebe,
a čari svoje drugom odaješ ti,
dok patim i drhtim dirati nesmijem tebe.*

Vjeruj, ne plači!

*Kada dođu samoća i tuga
i život kad' se čovjeku ruga,
okrenuti treba stranicu novu
gdje lijepi trnuci sreću zovu,
gdje zadovoljstva bar malo ima,
duševni mir i radosti klima.
Nebeska toplina kroz tijelo nek? zrači,
uz osjećaj rajski bit ćemo jači.
Da li ću naći nit života,
da me život više ne mota.
Vjerujem srećo, da ću te naći,
vjeruj i ti, zato ne plači!*

Božanstvena komedija

*Nemoj draga govoriti grube riječi,
nećeš mi nikada moći reći,
neće nikada znati svi,
da li mene još voliš ti.
Za nas ja ću graditi brod,
a kad' mi se spusti životni svod,
rijekom ću s tobom ploviti ja
i neka to cijeli svijet zna.
Valovi sreće odnijet će nas,
nadam se s tobom naći spas.
Magloviti ovo bio je san,
otvaram oči, vani je dan,
možda mi dođeš opet u san.
I kada životu dođe kraj,
srest' ću te opet, dobro znaj!
Treat ću prijeći rijeku života,
riješiti ovih se groznih strahota.
Ti ćeš biti sa druge strane,
a ja ću svoje brojiti mane.
Bit ćeš lijepa kao i sada,
zvat' ćeš prijeko mene gada.
Preko mosta k tebi ću prijeći,
svoje grijehe morat ću reći.*

*U iskušenju ću ja biti tad',
kao i ovdje, uvijek i sad'.
Kao što rijeka ima svoj kraj,
tako i ljubav vodi u raj.
Zlo i mržnja, svaki čovjek zao
vidjet će čistište, il' možda pakao.*

Tebi se dive ljudi

*Ti koja imaš plemenitu dušu
neviniju od moje,
mali nos i nježna usta,
a kosu crne boje.*

*Tebi koja imaš vitak stas,
a maramom skrivaš grudi,
srce paraš svakome znaj
i tebi se dive ljudi.*

Doručak s damom

*Fatalna, čarobna, nesuđena,
najljepša dama svijeta
doručak provede sa mnom,
pitajuć da li mi smeta?
Njene predivne oči
izbliza vidjeh tada,
iz njih izvire toplina,
ljubav i nada.
A njezini nježni prsti
oko kruha su svijeni sada,
kada bi mogli milovat' mi lice,
ja bih procvao tada.
Svaki nekoliko minuta
salvetom obriše usta,
meni se noge odsjeku,
o Bože, lijepog li gušta.
Zagrljaj, poljubac strasni,
zamislih u sebi ja,
al' ostade samo želja pusta,
čista utopija.
Da barem sad' sa mnom
te iste misli dijeli,
dao bih joj srce svoje,
ljubav i život cijeli.*

Znaš li ljubavi?

*Znaš li ljubavi, nesuđena moja,
dobro ti stoje hlače i kose boja.
Tijela tvoga dobar je kraj,
ali ja nisam za tebe broj.
Dostojan nisam tvoga tijela,
a s tobom bih činio strašna djela.
kao da anđeli u tebi bdiju
da tvoje čari od mene skriju.
Ljubav i sreća, tuga i bol,
život mi opet zabija gol.*

Daleko

*Oblaci prekriše noćas
nebeski svod,
a ja sam pomalo tužan
i gledam bezvoljno u pod.
Ne mogu vidjeti one zvijezde tri:
Tebe i mene
i onaj demon zli.
Zvijezdu bih gledao sjajnu,
a odsjaj slao bih tebi,
da si mi barem bliže,
ništa propuštao ne bi?.
S tvoga nježnoga lica
ruke se spustiše niže,
zagrljaj nježni, poljubac, dva,
da si mi barem bliže.
Po ramenu nježnome tvome
glava mi lagano skliže,
noge osjećam tvoje,
da si mi barem bliže.
Male nabrekle grudi,
u kosu mi ruka stiže,
sebe bih poklonio tebi
da si mi barem bliže.*

Više od ljubavi

*Beskrajnim šumama
ljubav svoju prosipaš,
strasti svoje
mangupima razjarenim darivaš,
sudbinama mojim
mene ostavljaš,
da sebe
za druge sačuvaš.
I bespomićni, jadni
mačići mali
više bi ljubavi
od tebe dali.
Bolje od tebe
znaju za vjernost,
Bože moj!
Gdje ti je nježnost?
Ljubav tvoju
ja dijeliti neću,
s drugom ću možda
tražiti sreću.
Možda je nikada
naći neću
i moram trpjeti
žalost još veću.*

Tebi, ljubavi moja

*Ne dozvoli noćas ti,
da teške te misli prate,
poslušaj srce moje
jer kuca samo za te.*

*Kao zvijzda na nebu
ono za tebe sja,
ako si nesretna, tužna,
znaj da doći ću ja.*

*Pomilovat' ću nježno ti lice
i poljubac slatki ti dati,
s tobom ću biti ja
i nikad' to neće stati.*

*Ljubav mi svoju pruži
i vjerna mi budi ti,
nježnost, sreću i ljubav
tad' ćemo imati mi.*

*U dobru, zlu i tuzi,
glavu na rame mi stavi,
vječno ću tebe voljeti ja,
jedina i najdraža ljubavi.*

Pismo ljubavi

*Da li ti kažu
da besane provodim noći,
da bdijem tužan i plačem
jer čekam da ćeš mi doći.*

*Da li znaš
kako je bolno kad' patiš
i da ulicama danima lutam
jer čekam da mi se vratiš.*

*Da li čuješ
kako tražim tvoju ljubav i spas,
da ublažiš moje patnje i boli
dok čekam da čujem tvoj glas.*

*Da li osjećaš
kako je tužan život moj,
kako te zovem i jecam
dok čekam zagrljaj tvoj.*

*Da li želiš
sa mnom podijeliti sreću,
ljubavi čeznem za tobom,
zaboravit nikad' te neću.*

Rupa u srcu

*Netko je napravio
rupu u srcu mome.
Zar je to potrebno?
Kome?
Osjećam špilju
u mojoj duši
i cijeli svijet
kao da mi se ruši.
U njoj su možda
nebeski pašnjaci ljubavi,
možda su ondje
dobre duše na zabavi.
Tamo su neki
topli valovi sreće,
a oko njih se
cijeli moj život kreće.
Ipak se tamo
nešto drugo skriva.
Da li je to
slika živa?
Ili je to samo tuga,
zar mi se život opet ruga?*

Budi mi ljubav

*Već dugo te gledam
milostiva i draga
i pitam se:
Kada ću moći prijeći
preko tvoga ljubavnog praga?
Odmarah oči svoje
na prekrasnom tijelu tvome,
kad pogledi nam se sretoše,
odjednom, bome!
U zagrljaj
najrađe bih pao tebi,
nesuđena ljepoto,
da li bi me privukla k sebi?
Tijelo je tvoje nježno
i čarobno cijelo,
to mi potpaljuje dušu
i uznemirava moje tijelo.
Kada bih barem smio
jedanput poljubiti tebe,
tada bih dobio krila
i tebi bih dao sebe.
Zbog tvoje divne ljepote
tebi se mnogi nude,
zato te molim
budi mi ljubav,
onda nam neka i sude.*

*Tebi posvećujem
ovaj tužni život svoj,
plačem zbog tebe ljepoto
jer ne mogu biti tvoj.
Prolazi ovaj mi život
i pisati neću ti više,
otići tako ću ja,
ostat' samo će kiše.
Kada ti bude teško,
upalit ćeš dušo svijeće,
jer srest ćemo se negdje opet,
gdje nam
ljubav braniti neće.*

Da li ću?

*Da li ću biti sretan
kad? budem umirao,
ili ću biti tužan,
za što sam jedino znao.
Da li ću još šetati
pašnjacima ljubavi i sreće,
il? moram čekati kraj
jer ovdje to doći neće.
Da li bi bio grijeh
voljeti ljubav najveću
ili napustiti sve
i reći bolno neću.
Da li je ovdje zabranjeno
doživjeti djelić raja
ili dragi Principe moj
čekati sve do kraja.*

Tebe nema

*Noćas je mjesec pun
i zvijezde se stapaju u dugu,
a ja ću napisati tužne stihove
jer u duši osjećam tugu.*

*Neću više moći pitati
oca voljenoga svoga,
da li je dobro spavao noćas
i je li sanjao koga.*

*Neće mi više ništa reći
niti mi savjet dati:
Pošten budi sine moj,
sve se to nekada vrati.*

*Mnoga sam pitanja imao još,
al' njegove su se oči sklopile,
u zoru ga više vidjeti neću
jer su ga latice pokrile.*

*Dobre ljude s ovoga svijeta
Bog u nebo prati,
reći ćeš mami oče moj
da ću joj poljupce slati.*

Majko i Bože!

Pogledaj!

*Ruke se stopiše gore sa zvijezdama
moleći Tebe za spas,
a oko nas gnjide gmižu
ne mareći mnogo za nas.*

Bože!

*Počupaj ovaj korov života
i podari nama mir,
da narod može udahnuti zraka
i slaviti s Tobom pir.*

Majko!

*Usadi nam poštenje po Duhu
i sjeme vejnoga života,
a mi ćemo zavjet uzeti Tvoj,
jer vječna je Tvoja dobrota.*

Rodnom kraju

*Slavonijo, zemljo, ravničarski kraju,
za te' svi na ovom svijetu znaju.
Đakovačka lijepa biskupija naša,
ponosna si, puna tamburaša.
Još neopjevani gradovi su tvoji,
tu sam rođen ja, a i preci moji.
Žitna polja kao mora stoje,
valovi od vjetra k'o da klasja broje.
Livade i njive, šume i jezera,
lipicanca svoga stari djeda tjera.
U starinskoj nošnji opstati je znao,
jer je ovoj zemlji sav svoj život dao.
Rad i pjesma, djevojke i snaše
u ovome kraju ljubavi su naše.
Slavonski je kraj velika nam dika,
Đakovo i Vezovi njegova su slika.*

Tebi, grade moj

*Tisućam' ljeta živješe ovdje
mnogi naši preci,
prođoše kroz njeg' kraljevi i plemstvo
čuvaše njega Svi Sveci.
Ravnica, ljudi i konji
ovdje su prijatelji stari,
sunce i polja, jezera i šume
od Boga su dobri dari.
Đakovštino, bogata naša,
najljepši na svijetu si kraj,
lijepa sela, divni sokaci,
kao kad dođeš u raj.
Sjemenište i Mala crkva,
kurije i Biskupski stan,
Samostan i korzo grada
svaki nam uljepšava dan.
Strossmayer, naš je mecena,
katedralu na dar nam dao,
lijepo je živjeti ovdje,
tu sam pred oltar stao.
U tebi sam proveo mladost,
imao ljubav i sreću,
premili grade moj
nikad' napustit te neću.*

Neka ne dođe tuga

*Ako te tuga nekada svlada
i kad' te napusti svaka nada,
tate se svoga tada sjeti,
jer njegova ljubav k tebi leti.
Kada mi kosa postane sijeda
i kad' me budu zvali djeda,
kad' mi bore bude vidio svatko
i mamu kad' budu zvali bako,
voljet ću tebe ja i tada
i ti me voli kao i sada.
Ako ti suza iz oka krene,
ti se samo sjeti mene.
Dok more šumi i ptice lete,
cvijeće cvate i sunce sja,
znaj da zauvijek volim te ja.*

Zabranjena priča

*Ulicama našega grada
od korza do biskupskog stana,
hodaju krda lijepih žena,
a za njima kao hladna stijena
ide nekoliko jalovih pastuha,
bez želje, volje i sluha.
Da je njima do žena stalo,
puno, ili bar malo,
dali bi im kompliment koji,
kako im garderoba dobro stoji.
Ne znaju kakvo vrijeme im slijedi
i da im kosa pomalo blijedi.
Htjeti će, kada već kasno bude,
da se ipak malo potrude.
Ali život nam tada kaže:
Kada si smio, nisi htio,
sada kad' želiš više ne vrijediš.
Žene su ipak vražići mali,
znaju dobro šta kod nas pali.
Do zanosa one dovedu nas,
a onda, sam si traži spas.*

Ljubav i sreća, šuplja su vreća

*U bivšem carstvu,
dok su još vladali zli,
u život sam novi pošao ja
sa dragom lejdi Bi.*

*U kući malo
skromno smo živjeli mi,
dok ljubavi bilo je dosta
sretni smo bili svi.*

*I nebeski Sveci naši
od svakog nas štitili zla,
nama su poslali oni
dva lijepa anđela.*

*Ali došli su nesretni dani
i podmorski demoni zli
htjeli su razdvojiti duše
mene i lejdi Bi.*

*Anđeli naši mali,
pametni, mudri i spretni,
shvatiši ovu opasnost
bili su nesretni.*

*Avetski vladari tame,
kao da dođoše svi,
da ovladaju nekada mojom,
nesretnom lejdi Bi.*

*Razočaran ja sam u život
i ljubav moju najveću,
u tuzi živjeti moram,
očekivati ne mogu sreću.*

Bez pozdrava

*Bez pozdrava si otišla ti
i meni si ostavila tugu,
ne mogu patiti više
i želim si naći drugu.
Ali srce je moje s tobom
i zajedno sa mnom plače,
molim te vrati se dušo,
još ću te voljeti jače.
Ti si mi jedina nada
i čežnja se stvara sve veća,
duša je ranjena moja
jer ti si mi jedina sreća.
Suze mi stalno teku,
na ranu mi stavljaš sol,
volim te ljubavi, srećo,
ne mogu sakriti bol.
Lice da vidim tvoje
i čujem voljeni glas,
da mi se ponekad javiš,
bio bi za mene spas.*

Presušile suze

*Kajat' se više ne mogu,
presušile suze su već,
vratit te više ne mogu
i srcu to moram reć'.
Srce je odveć bolno
jer tebe nema više,
živjeti mora se dalje,
sudbina tako mi piše.
Najveća ljubav i sreća
meni si bila ti,
kako da živim sada
kad' zajedno nismo mi.*

Izgubljena ljubav

*Danas patim i oči me moje peku,
niz obraz mi gorke suze teku.
Dolaze bore i vlasi me sjede krase,
ljubav i sreća već se pomalo gase.*

*Nit' prijatelj mi više ne želiš biti,
ljubav ćeš svoju konačno skriti.
Ti mirno spavaš u večernje sate
dok mene teške misli prate.*

*Posao, auto i dobar stan,
tebi cijeli ispunja dan.
Društvo biraš samo bez mane,
ovakav k'o ja u njegov' ne stane.*

*Zar da te još samo gledam ja?
Kuda me vodi sudbina ta?
Nekad' si htjela imati dva,
a sad sam ti, eto, suvišan i ja.*

Pogledaj!

*Pogledaj anđele
moje ruke i djelo
koje ne smiju
dodirnuti tvoje tijelo.
Pogledaj oči moje
ispaćene bez sna,
suze i tugu,
pesimizam do dna.
Pogledaj u dušu moju,
ona je sada prazna,
zbog previše čežnje za tobom,
možda je Božja kazna.
Pogledaj, kada te vidim
kako mi srce tuče,
iako ne znaš to ti,
nešto me k tebi vuče.
Ljubav moja spram tebe
nikada neće stati,
ako budeš stidljiva ti,
nećeš moći to znati.*

Bilješka o piscu

Zvonko Vugrinović je rođen 1956. godine u Đakovu, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Zrele godine mladosti je proveo u Zagrebu i Velikoj Gorici. Diplomirao je na Studiju prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu i stekao stručni naziv inženjera prometa, nakon čega se zaposlio u Zagrebu.

Nakon povratka u Đakovo, zaposlio se i osnovao obitelj. Nešto kasnije je u Zagrebu završio marketing menadžment, te stekao naziv marketing menadžera u turizmu. Na Fakultetu za menadžment u turizmu u Opatiji stekao je licencu voditelja turističke agencije, a na Ekonomskom fakultetu u Osijeku turističkog vodiča za slavonske županije.

Kao dragovoljac se priključio postrojbama u Domovinskom ratu, a iz rata je izašao kao pričuvni časnik. Odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata.

Dugogodišnji je turistički djelatnik. Više od jednog desetljeća je proveo na dužnosti direktora Turističke zajednice Grada Đakova i tajnika Organizacijskog odbora Đakovačkih vezova. Bio je inicijator i

pokretač osnivanja mnogih važnih turističkih, gastronomskih i kulturnih priredbi; Gastro festa, Silvestarske noći, Smotre dvorskih i starogradskih plesova i pjesama Hrvatske, organizator najvećeg karnevala istočne Hrvatske - Đakovački bušari i dopredsjednik Hrvatske udruge karnevalista,.

Bavio se novinarstvom i bio predavač u srednjoj školi.

Do sada je napisao i izdao knjige: "Đakovo, turističko srce Slavonije", "Vjeruj, ne plači", "Na obje obale ljubavi i stvarnosti".

Kontakt:

e-mail: zvonko.vugrinovic@gmail.com

Sadržaj:

Uvod	05
<i>Sjećanja 1</i>	<i>07</i>
<i>Sjećanja 2</i>	<i>08</i>
<i>Kad' bih život smio pitati</i>	<i>09</i>
<i>Rane sreće</i>	<i>10</i>
<i>Beskrajne ljubavi</i>	<i>11</i>
<i>Tebi, koja si blizu...</i>	<i>12</i>
<i>Trebao sam odoljeti</i>	<i>14</i>
<i>Čekam te još</i>	<i>15</i>
<i>Duge noći</i>	<i>16</i>
<i>Vjeruj, ne plači!</i>	<i>17</i>
<i>Božanstvena komedija</i>	<i>18</i>
<i>Tebi se dive ljudi</i>	<i>20</i>
<i>Znaš li ljubavi?</i>	<i>21</i>
<i>Daleko</i>	<i>22</i>
<i>Više od ljubavi</i>	<i>23</i>
<i>Tebi, ljubavi moja</i>	<i>24</i>
<i>Pismo ljubavi</i>	<i>25</i>
<i>Rupa u srcu</i>	<i>26</i>
<i>Budi mi ljubav</i>	<i>27</i>
<i>Doručak s damom</i>	<i>28</i>
<i>Da li ću?</i>	<i>30</i>
<i>Tebe nema</i>	<i>31</i>
<i>Majko i Bože!</i>	<i>32</i>
<i>Rodnom kraju</i>	<i>33</i>
<i>Tebi, grade moj</i>	<i>34</i>
<i>Neka ne dođe tuga</i>	<i>35</i>
<i>Zabranjena priča</i>	<i>36</i>
<i>Ljubav i sreća, šuplja su vreća</i>	<i>37</i>
<i>Bez pozdrava</i>	<i>39</i>
<i>Izgubljena ljubav</i>	<i>40</i>

<i>Presušile suze</i>	41
<i>Pogledaj!</i>	42
<i>Bilješka o autoru</i>	44
<i>Sadržaj</i>	46

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link [Prijhvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja\(download\)](#), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Zvonko Vugrinović

JOŠ TE ČEKAM LJUBAVI

Vlastita naklada autora

*Ilustracije:
Zvonko Vugrinović*

*Urednik:
Nenad Grbac*

Vugrinović, Zvonko

JOŠ TE ČEKAM LJUBAVI

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-48168-0-6

Zvonko Vugrinović je rođen 1956. godine u Đakovu, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Zrele godine mladosti je proveo u Zagrebu i Velikoj Gorici.

Diplomirao je na Studiju prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu i stekao stručni naziv inženjera prometa,

Kao dragovoljac se priključio postrojbama u Domovinskom ratu, a iz rata je izašao kao pričuvni časnik. Odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata.

Dugogodišnji je turistički djelatnik. Više od jednog desetljeća je proveo na dužnosti direktora Turističke zajednice Grada Đakova i tajnika Organizacijskog odbora Đakovačkih vezova.

Bavio se novinarstvom i bio predavač u srednjoj školi.

Do sada je napisao i izdao knjige: "Đakovo, turističko srce Slavonije", "Vjeruj, ne plači", "Na obje obale ljubavi i stvarnosti".